

Australien 2002

29. sep. 2002.

Så skal vi ud og se på nationalparken. Vi bor i Wilpena Pound, 550 moh. Wilpena Pound minder meget om et kæmpe vulkankrater eller meteorkrater. Der er en masse toppe rundt om noget lavere liggende klippe/skov.

Det er faktisk et ældgammelt bjerg som efterhånden er nedbrudt/eroderet så meget inde i midten, at det nu ligner et krater. Krateret er ca. 20 * 8 km.

Vi har bestemt os for at gå til St. Marys peak, det højeste sted, hvor der er udsigt over parken, 1188 moh.

Der er en kortere, stejl rute op til toppen og en længere mere flad rute. Vi har valgt den korte på 6,6 km op, hvor der er lidt mere klatring, så kan vi altid tage den anden tilbage.

Vi kan også vælge at springe over sidste km fra Tanderra Saddle og ned igen, hvis det tager for lang tid eller er for hårdt. Der skal også klatres en del op til Tanderra Saddle.

Vi når Tanderra Saddle ca. 12.30 og vælger at tage den lange, men fladere tur tilbage. Toppen springer vi over, udsigten fra Tanderra Saddle er ganske fin.

Da det er dagen hvor vi først skulle gå forkert, og blive væk fra hinanden og Flemming tabte sin dolk, så var det vist godt vi sprang over turen til toppen.

Flemming gik tilbage og fandt sin dolk igen. Vi fandt også sporet tilbage igen, men det gik der da en halv times tid med.

Vi møder flere som siger at parken normalt er meget flottere end nu, men der er faldet alt for lidt regn. Vi kan også se at alle / næsten alle floder og vandløb er tørret ud.

På et tidspunkt har man også forsøgt sig med at dyrke jorden heroppe, dog uden større held.

30. sep. 2002.

Vi har bestemt os for en kortere klatre tur i dag. Så vi går op til Mt. Ohlssons Bagge en top i 941 moh. Turen er på 3,5 km hver vej. Det tager ca. to timer hver vej, så der bliver klatret en del.

Vi ser en masse firben på turen.

Igen har vi haft en dag med flot vejr. 22 grader og sol, men igen falder temperaturen til ca. 5, måske lavere om natten.

Det er efterhånden blevet en vane at tage mere tøj på, før der kravles i soveposerne.

1. okt. 2002.

Så vender vi snuden mod Coober Pedy. Vi kan godt tage vejen over Leigh Creek, Marree og William Creek, selvom det meste er "ikke asfalteret".

Der er nemlig så tørt i år, at stort set alle vandløb er tørret ud.

Vi får virkelig en køretur i Outback'en. Støv, langt til alting og intet at se i miles omkreds.

Ved Leigh Creek, kører vi ind og ser det kæmpe hul, man efterhånden har gravet i jorden, for at udvinde kul.

Selve byen blev flyttet, dvs. de byggede en ny ca. 20 km væk, så de kunne udvinde mere kul i 1974. Det er nogle store maskiner der bruges for at få kullet hentet op fra jorden.

Vi gør holdt i William Creek, og lejer en cabin. William Creek er fem huse, som er både cafe, butik, bistro, hotel, benzintank, campingpladsreception, ja sikkert også noget mere.

Jeg kan godt forstå, hvis folk keder sig herude. Internet forbindelsen var også nede.